

SNIMAK OBJAVLJENOG TEKSTA (tekstualni zapis stranice)

Izvor: <https://mitrovica.info/slucaj-zivka-gvozdеноvica-kad-je-jezik-duzi-od-pameti/>

Medij: Sremskomitrovački portal (mitrovica.info), izdavač Medija centar 022, IN000217

Objavljeno: 2026-09-23T04:05:00+00:00 (06:05 CEST) | **izmenjeno:** 2026-09-22T15:15:01+00:00

Rubrika: Kolumne | **Autor:** M. Milivojević | **Oznake:** izjava, javnost, pretnja, provokacija

Preuzeto: 16.10.2026. u 19:01 (CEST), sa javno dostupne stranice, bez izmena sadržaja. Sačinio: Živko Gvozdеноvić, kao prilog žalbi UE 30/2026.

SLUČAJ ŽIVKA GVOZDENOVIĆA: Kad je jezik duži od pameti

U politički užarenoj Srbiji nije teško postati tema dana. Ponekad je dovoljan jedan snimak, nekoliko rečenica i malo previše samopouzdanja pred kamerom. Upravo takav slučaj ovih dana imamo sa Živkom Gvozdеноvićem iz Čalme, čiji je javni nastup o tome „šta ćemo sa ćacikama“ nakon 26. oktobra izazvao burne reakcije i otvorio mnogo šire pitanje od samog autora snimka: šta se događa kada politička borba izgubi granicu između provokacije i poruke koja može biti shvaćena kao pretnja?

Gvozdеноvić je u prvom snimku postavio pitanje šta će biti sa „tolikim ćacikama“ kada, kako je rekao, „studenti pobeđe“, uz poziv pratiocima da predlože šta sa njima tada raditi. Njegove reči potom su dobile politički život koji verovatno nije očekivao. Ana Brnabić reagovala je rečima da je takav nastup „monstruozan“, dok je Informer njegovu objavu predstavio kao pretnju ženama i nastavio da se bavi njegovim privatnim i porodičnim okolnostima. I tu počinje drugi deo ove priče.

Jer Gvozdеноvić se, suočen sa reakcijama, vraća pred kameru i objašnjava da zapravo nije mislio ono što su mnogi pročitali iz njegovih reči. Kaže da je pod „ćacikama“ mislio na ljude koje vidi kao pripadnike vlasti ili njene pristalice, da je aludirao na 6. oktobar i promenu vlasti 2000. godine i da mu nasilje, a posebno nasilje prema ženama, nije bilo ni na kraj pameti. Drugim rečima: poruka je bila jedna, tumačenje drugo, a naknadno objašnjenje treće.

I upravo je tu problem.

U javnom prostoru nije dovoljno imati dobru nameru. Ako nekome poručujete da će „nakon pobeđe“ biti odlučivano šta će se raditi sa ljudima koji pripadaju drugoj političkoj grupi, onda morate računati i na to kako će ta poruka biti shvaćena. Pogotovo kada je izrečena u atmosferi duboke političke podele. Možete kasnije objašnjavati da ste mislili na političku odgovornost, smenu funkcionera, promenu sistema ili „6. oktobar“. Ali video ostaje video, a izgovorene reči ostaju izgovorene.

Politički humor ima granice. Politička provokacija ima cenu, a javna reč ima posledice.

Gvozdеноvić sada kaže da je „zgranut“ onim što se dogodilo i da ne može da veruje da je njegovo „nepotrebno blebetanje“, kako ga sam opisuje, postalo tema u celoj Srbiji. Tu mu se, makar u jednom delu, mora priznati: verovatno nije očekivao toliku pažnju. Ali upravo u tome leži pouka cele ove epizode sa našim zemljakom iz podfruškogorskog sela Čalme.

Društvene mreže su postale javna scena na kojoj čovek može za nekoliko minuta preći put od anonimnog komentatora do nacionalne teme. Nekada je za to bila potrebna televizija, novine i čitava redakcija. Danas je dovoljan telefon, kamera i nekoliko rečenica izgovorenih u afektu. A onda počinje ono čuveno: „Nisam tako mislio.“

Možda i nije, ali javnost ne može da čita misli. Može samo da čuje ono što je rečeno. Zato je slučaj Živka Gvozdenovića manje priča o jednom čoveku, a više priča o političkom jeziku koji je poslednjih godina postao sve grublji. Jedni drugima prete „6. oktobrom“, drugi govore o „čišćenju“, treći koriste uvrede, četvrti uzvraćaju još težim kvalifikacijama. I onda se svi iznenade kada neko njihove reči shvati ozbiljno.

Najzanimljiviji deo ove epizode možda zato nije pitanje šta je Gvozdenović zaista mislio, već zašto je uopšte bilo potrebno da to naknadno objašnjava. Jer ako politička poruka zahteva drugi video da bi objasnila prvi, možda je problem nastao već u prvom.

A to je ona stara lekcija koju društvene mreže iznova potvrđuju: pre nego što pritisnete „objavi“, dobro razmislite. Posle toga možda ćete morati da objašnjavate ne samo šta ste hteli da kažete, nego i šta ste zapravo rekli.

(M. Milivojević)